

Pět set podruhé aneb jak jsem šel pěšky na svatbu

Šestidenní závod ve francouzském Antibes jsem si pro letošní rok stanovil jako hlavní závod sezóny. To jsem ovšem ještě netušil, že na základě výsledků z kvalifikačních závodů budu nominován na závod Paříž – Colmar, který je pro chodce asi totéž, co pro cyklisty Tour de France. Ale o tom až příště.

Do Antibes jsem odjížděl s jediným cílem – překonat svůj výkon z roku 2010 (526928m). Předpokládal jsem, že když se pokusím co nejvíce eliminovat zdroje mých loňských problémů, musí to vyjít. Jen aby mne nepotkala nějaká vážnější zdravotní újma, což by při šestidenním kroužení po okruhu nebylo zase nic tak neobvyklého.

Především jsem si musel pořídit návleky na boty, protože hlavní příčina loňských puchýřů spočívala v tom, že mi neustále lezly kamínky a písek do bot, a když pak jsem v polovině závodu oblékl dlouhé elastáky, které tomu aspoň zčásti bránily, bylo už pozdě. Letos tomu tedy mělo být jinak, a také bylo. Návleky několika druhů mi na míru ušila jedna přítelkyně, která si ovšem nepřeje být jmenována, protože až se dočtete, jak fungovaly, mohl by to pak po ni chtít kdekdo.

Jak tedy fungovaly? Perfektně! Možná z fotek budu někomu připadat jako kocour v botách, ale účel byl splněn dokonce dvojnásobně, kromě ochrany před vniknutím nežádoucích předmětů do bot také úspěšně chránily moje holeně, které jako barometr vždy reagují na prudké změny počasí, a těch jsme si letos užili opravdu dost.

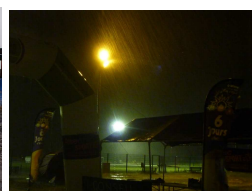
Dále jsem si předsevzal, že každý puchýř si hned nechám odborně ošetřit k tomu určeným místním felčarem a nebudu se je snažit léčit sám. Také jsem občas pošetril paty a prsty tím, že jsem pár okruhů šel v sandálech, které jsem si po loňských zkušenostech, kdy jsem museli vyřezat do jedné boty díru pro prsty, přibalil hned dvoje. Když jsem pak vešel v lékařský stan s prvním nevelkým puchýřem až někde po 260 absolvovaných kilometrech, doktor, který si pamatoval, jak jsem měl zničené nohy posledně, jenom nevěřičně kroutil hlavou a řekl: „To je neuvěřitelné, čím si ty nohy mažeš?“. Po pravdě jsem odpověděl: „No tím, cos mi tady loni dal!“

Vzhledem k tomu, že pořadatel oproti loňsku zkrátil okruh, měl jsem před příjezdem velkou starost, zda se nám podaří zaparkovat dostatečně blízko závodní trati, abych pak nenachodil zbytečné kilometry k autu a zpět. To se sice podařilo, ale auto bylo za chvíli obestavěno dalšími, takže bylo jasné, že odsud odjedeme až po závodě a že tedy závod musím v každém případě dokončit. Což jsem stejně pokládal za samozřejmé. Ovšem i noc před závodem jsme už museli strávit na místě, já jsem si ustlal v autě a můj doprovod Karel se odstěhoval do stanu.

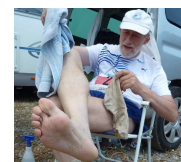

Říkal jsem si, že budu mít aspoň v klidu celé dopoledne na přípravu, start byl v neděli v 16 hodin. Celou neděli ale lilo jak z konve, bouřka stíhala bouřku, z auta jsem vylezl jen na záchod a k prezentaci před startem. Ani jsem si neuvařil nic teplého k jídlu. Jediným kladným efektem bylo dokonale umyté auto.

První hodiny závodu jsem tedy částečně chodil, částečně brodil, kaluže byly totiž v některých místech přes celou šířku trati, nebylo kudy je obejít. A sotva se ta voda trochu odpařila nebo jsme ji vynosili v botách, a já se převlékl do suchého, přišel další liják a po půlnoci dokonce průtrž mračen a kroupy viditelné i na fotkách. Spousta závodníků raději zalezla do svých úkrytů, já jsem si předsevzal, že první noc půjdu celou, tak jsem šel a čvachtal a k ránu jsem se dokonce propracoval na čtvrté místo. Poprvé a taky naposled.

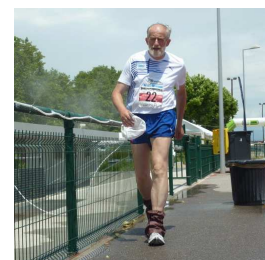

Přes den už se pak počasí trochu umoudřilo, kaluže pomalu ubývaly, bláto pomalu schlo. Já šel taky radši pomalu. A taky jsem schnul. Hranici 100km jsem překročil v čase těsně přes 18 hodin, dopřál jsem si krátkou pauzu a do prvních 24 hodin jsem to dotáhl na 125km, což bylo o 9km více než loni. Bez puchýřů a bez výrazného úbytku sil. Nadějný začátek.

ovšem hodně ztratil a vidina překonání loňského výkonu se začala vzdalovat. K tomu se ještě přidalo přes den úmorné vedro, na tartanovém oválu bylo naměřeno dokonce 46 stupňů!

Pak už jsem začal dělat více přestávek a po 48 hodinách jsem měl na kontě 207050m, což je vlastně nejlepší oficiálně změřený čas. výkon, a bylo to tedy stále o něco více než loni. Už jsem ale pociťoval nutnou potřebu spánku a přestože jsem se celý další den o to několikrát pokoušel, nedařilo se mi pořádně usnout. Nějak jsem měl v tom autě málo místa a ustlat si na zemi dost dobře nešlo, když tam zrovna nebylo mokro, tak tam zase byla spousta mravenců. Tím jsem

I krátký spánek je v takových chvílích nejlepším dodavatelem energie a protože se nedostavoval, zkusil jsem tu energii dohnat tím, že jsem začal hodně jíst. Na erární občerstvovače jsem ochutnal všechno možné. Energie se sice dostavila, ale s ní také střevní potíže. A vzhledem k tomu, že kolem záchodů jsem

procházel přibližně každých 12 minut, musel jsem občas zpomalit a zkrátit krok. Čtvrtý den večer už to bylo na doktora. Jak se řekne francouzsky „zvracet“, to vím, ale jak se řekne „průjem“, to jsem nevěděl. Už jsem se chystal, jak to mistrně opíšu slovy „la merde comme de l'eau“ (znalci francouzštiny to jistě ocení), ale protože mám v mobilu několik doktorů, zkusil jsem ještě „přítele na telefonu“. Přece jenom česky se domluvíme líp. Vybrali jsme tedy něco z mé lékárničky a určili jídelníček – hořký čaj a piškoty, které jsem si náhodou koupil na cestu. Na to jsem šel celé následující dopoledne a nejen, že potíže pominuly, ale ty piškoty mi připadaly jako dobrý zdroj energie, budu si je teď už na závody vozit pravidelně!

Takže jsem se zase docela rozešel a začal počítat, zda ještě mohu překonat loňský výkon. Čistě teoreticky šance ještě byla, ale zřejmě trochu zapracovalo vědomí, že mne čeká za pár dní ještě těžší závod a že bych se tedy neměl úplně zničit. I když ujít 500km a tvrdit, že jsem se přitom ještě šetřil, zní docela jako nesmysl...

Poslední noc jsem stejně jako loni zafinišoval a postoupil na šesté místo. Zdrámnul jsem si na pouhých 40 minut, ale byl to docela vydatný spánek, a pak už jsem si jenom kontroloval pořadí. Hranici 500km jsem překonal asi 2 hodiny před koncem závodu a už nebylo o co se snažit. V klidu jsem se tedy posadil, pojedl, popil a před závěrečným výstřelem ještě absolvoval dva symbolické okruhy s vlajkou a celou partou chodců. Tady už nešlo o každý kilometr. Celkový výkon – 502km 250m – nakonec nebyl tak špatný. Bylo to sice o něco méně než loni, ale jak trefně poznamenal českolipský kolega Šmajda, pro spoustu našich vrstevníků „méně než loni“ znamená, že loni jsem si ještě došel do trafiky, letos už jenom na záchod. Druhý start a podruhé přes 500km. To mne jen utvrdilo, že mám ještě pro tuto disciplínu velké rezervy. Tak snad za rok ...

Pro ty, kdo si pamatují moji loňskou ultrareportáž, musím doplnit, že letos jsem neviděl žádnou rybu ani žádný gól, zato černý králík se tam producoval celou dobu a chutnal mu i český rohlík. Stejně jako loni byla v cíli po celých 6 dní instalována internetová kamera a bylo nám možno během závodu posílat vzkazy, za které všem děkuji, opravdu to velmi povzbuzuje.

Letošní ročník měl navíc tři kuriozity, dva běžci se úspěšně pokusili o překonání světového rekordu na běhátku (dali přes 800km !), špaňel Rodriguez zase vytvořil světový rekord s hůlkami neboli Nordic walking, a tou třetí kuriozitou byla svatba. Hlavní pořadatel a organizátor Gérard Cain se totiž poslední den závodu oženil, takže jsme ke konci všichni chodili různě opentleni a závěrečné vyhlášení vítězů se pak proměnilo ve velkou svatební hostinu. Tedy velkou co do počtu lidí, nikoliv sortimentem pochoutek. No ale řekněte, kdo z vás šel někdy 500km pěšky na svatbu?

Při závodě mne koučoval letos již podruhé Karel Hoferek, který kromě jisté podoby s hlavou státu udivoval především barvou kůže – znám ho desítky let, má to opravdu jen od opalování! Přitom ještě stíhal několikrát vyrazit do města, nafotit spoustu fotek a strávit několik hodin na internetu.

Mediálními partnery mi pro tuto akci byly MBnoviny, kde pravidelně vycházel seriál „Z deníku ultrachodce“ a Rádio Jizera, které posluchačům zprostředkovalo moje telefonáty přímo z trati. O sponzorech se zmíním až příště, protože jsem je sháněl pro oba závody současně.

s vlajkou v cíli, s vítězem mužů Dominikem Naumoviczem, s vítězkou žen Nicolettou Mizera a při vyhlášení

A protože jsem byl druhý den po závodě v docela použitelném stavu, odřídil jsem si těch 1500km domů sám a definitivně se rozhodl, že za pouhých 11 dní nastoupím v Paříži k životnímu závodu na trati do Colmaru. Ale jak jsem uvedl na začátku, o tom až příště ...

